

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **Mikulovská rozvojová s. r. o.**, se sídlem Náměstí 158/1, Mikulov, zast. Mgr. Antonínem Strouhalem, advokátem se sídlem Dvořákova 4, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 27. 9. 2012, čj. 13988/12-1302-708158, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 10. 2014, čj. 30 Af 123/2012-90,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad v Mikulově (dále jen „správce daně“) dodatečným platebním výměrem ze dne 20. 6. 2011, čj. 38574/11/300970708346, doměřil žalobkyni (dále jen „stěžovatelka“) daň z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2009 ve výši 17 267 Kč; dále jí byla sdělena povinnost uhradit penále ve výši 3453 Kč. K odvolání stěžovatelky byl rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně (dále jen „odvolací orgán“) ze dne 27. 9. 2012, čj. 13988/12-1302-708158, změněn dodatečný platební výměr tak, že stěžovatelce byla doměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za toto zdaňovací období ve výši 15 946 Kč a současně jí byla sdělena zákonná povinnost uhradit penále v částce 3189 Kč. Stěžovatelka podala žalobu, jež byla jako nedůvodná rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 10. 10. 2014, čj. 30 Af 123/2012-90 (dále jen „napadený rozsudek“), zamítnuta.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[2] Stěžovatelka podala kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Obdobně jako v žalobě namítla, že k doměření daně došlo poté, kdy již bylo o vyměření daně pravomocně rozhodnuto; doměření daně předcházelo zkoumání týchž skutečností jako u vyměření daně. Dle stěžovatelky tak došlo nezákonně k opětovnému vyměření daně na základě provedené daňové kontroly, ačkoliv mohlo být postupováno pouze za použití řádných či mimořádných opravných prostředků, na základě nichž by jediné mohlo být původní (dosud pravomocně) rozhodnutí správce daně o vyměření daně „odklíženo“.

[4] Za nesprávný dále opětovně označila právní závěr, dle kterého služby stěžovatelkou poskytnuté městu Mikulov spadají do základní sazby DPH namísto sazby snížené. Uvedla, že pro město Mikulov uspořádala na základě smlouvy o zajišťování kulturních akcí ze dne 1. 1. 2009 a smlouvy o dílo ze dne 2. 4. 2009 více kulturních akcí, v období srpen 2009 se jednalo o akce „Hip hop night“ (faktura č. 290100290) a „Koncerty na neděli“ (faktura č. 290100308). V rámci těchto akcí stěžovatelka převedla za úplatu na město Mikulov oprávnění ke vstupu na akce. Dle stěžovatelky tak uskutečnila zdanitelné plnění – službu zahrnutou v SKP 92. Podstatná je dle stěžovatelky povaha plnění – uspořádání kulturní akce. Poukázala na znění přílohy č. 2 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o DPH“), dle které je do snížené sazby daně řazeno plnění spočívající v poskytnutí oprávnění ke vstupu na kulturní akce. Podle odst. 7 přílohy č. III směrnice Rady č. 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006 (dále jen „směrnice 2006/112“), stanoví, že předmětem snížené sazby daně mohou být mj. i „*oprávnění ke vstupu na představení, do divadel, do cirkusů, na trhy a veletrhy, do zábavních parků, na koncerty, do muzeí, do zoologických zahrad, do kin, na výstavy a na podobné kulturní události nebo do podobných kulturních zařízení*“. Stěžovatelka rovněž argumentovala, že převážná část plnění fakturovaného městu Mikulov spočívala v tzv. „předfakturaci“ služeb odebraných stěžovatelkou od dodavatelů služeb (např. uměleckých skupin), kteří fakturovali svá plnění ve snížené sazbě DPH, avšak k tomu správní orgány ani krajský soud nepřihlédly. Zařazení do snížené sazby dle stěžovatelky jednoznačně vyplývá také z provedení dokazování (poukázala na účastnickou výpověď pana Smečky), naopak závěr opačný nemá oporu ve správním spise. Stěžovatelka současně poukázala na rozhodnutí správce daně ze dne 12. 12. 2007, čj. 40269/07/300970/3153, v jiné stěžovatelčině věci a na nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 5. 2005, sp. zn. II. ÚS 487/03, a dovolávala se správní praxe (zaúčtování předmětného plnění ve snížené sazbě DPH) a legitimního očekávání.

[5] Stěžovatelka znovu také namítla vadu řízení spočívající v tom, že rozhodnutí odvolacího orgánu bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a neúplného dokazování – zejména nebylo přihlédnuto k předávacím protokolům o předání městu Mikulov vstupenek na akce a nebyl proveden důkaz výsledkem svědkyně D.; správce daně a odvolací orgán postupovaly v řízení v rozporu se zákonem a zásadami dokazování. Žalovaný dospěl k nesprávným skutkovým a právním závěrům; správce daně neprokázal žádné skutečnosti vyvracející věrohodnost účetnictví stěžovatelky. Stěžovatelka v kasační stížnosti nesouhlasila se závěrem krajského soudu o nemožnosti přihlédnout k její námitce o legitimním očekávání; dle stěžovatelky se jedná o námitku rozšiřující její žalobní bod č. 1, přičemž navíc jde o námitku ústavněprávní, k níž by mělo být přihlíženo z úřední povinnosti.

III. Vyjádření žalovaného

pokračování

[6] Žalovaný ve vyjádření uvedl, že se ztotožňuje se závěry krajského soudu. Ohledně námitky opakovaného vyměření daně poukázal na § 143 odst. 1 a 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“), který stanoví, že ukončený a pravomocný výsledek vyměřovacího řízení není překážkou doměření daně, děje-li se doměření na základě daňové kontroly. K typu sazby daně na posuzované plnění uvedl, že stěžovatelka kulturní akce uspořádala, avšak vlastní vstupné od jednotlivých návštěvníků nevybírala; dokazováním bylo prokázáno, že poskytovala a fakturovala přípravu, zajištění a uspořádání kulturních akcí. Nic na tom nemůže změnit ani (nesporný) fakt, že stěžovatelka vlastnila vstupenky, které předala městu Mikulov; stěžovatelka neposkytla službu podléhající snížené sazbě DPH.

[7] K namítané nedostatečnosti zjištění skutkového stavu žalovaný uvedl, že skutkový stav věci byl zjištěn úplně a důkazy byly hodnoceny v souladu s § 8 odst. 1 daňového řádu. Důkazy stěžovatelkou navržené byly nadbytečné, neboť mezi účastníky nebylo sporné to, zda stěžovatelka městu Mikulov předala listinné vstupenky, které byly dále prodávány. Sporná nebyla ani účetní evidence stěžovatelky, nýbrž právní posouzení toho, jaká sazba DPH se na poskytované služby vztahuje. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2006, čj. 5 Afs 16/2005-88, s tím, že byl oprávněn odmítnout za dané situace provedení navržených důkazů.

[8] Žalovaný závěrem navrhl zamítnutí kasační stížnosti a přiznání žalovanému náhrady nákladů řízení ve výši 300 Kč.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

IV.1 Námitka o nezákonnosti doměření daně (již) pravomocně vyměřené

[11] Ohledně vypořádání námitky, že dodatečným platebním výměrem bylo nezákonně rozhodnuto o věci již jednou pravomocně rozhodnuté, se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěry krajského soudu. Dle § 46 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), platí, že „[z]jistí-li správce daně po vyměření daně, že tato stanovená daňová povinnost je nesprávně nižší oproti zákonné daňové povinnosti, dodatečně daň vyměří ve vyšší rozdílu mezi daní původně vyměřenou a daní stanovenou, a to dodatečným platebním výměrem, a takto dodatečně stanovenou daň současně předepíše.“ Dále se v tomto ustanovení uvádí, že „právní moc rozhodnutí o původním vyměření daně není jejím dodatečným stanovením na překážku“. Obdobnou úpravu obsahuje i daňový řád; jeho § 143 odst. 1 stanoví: „Daň lze doměřit na základě dodatečného daňového přiznání nebo dodatečného vyúčtování, nebo z moci úřední. Právní moc dosavadních rozhodnutí o stanovení daně není jejím doměření na překážku“. Dle § 143 odst. 3 daňového řádu „[k] doměření z moci úřední může dojít pouze na základě výsledku daňové kontroly[...]“.

[12] Z vyžádaného správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že správce daně dne 29. 9. 2009 vyměřil stěžovatelce postupem dle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků daňovou povinnost za zdaňovací období srpen 2009 v souladu s údaji deklarovanými v jejím přiznání k DPH (stěžovatelka podala i dodatečné daňové přiznání a správce daně dle něj daň vyměřil dne 30. 4. 2010). Dne 13. 7. 2010 správce daně u stěžovatelky zahájil daňovou kontrolu (mimo jiné) daně z přidané hodnoty i za srpen 2009. Daňová kontrola byla zahájena ještě za účinnosti zákona o správě daní a poplatků, v jejím průběhu však dnem 1. 1. 2011 vstoupil v účinnost daňový řád. Jelikož dle § 264 odst. 1 daňového řádu se daňová řízení zahájena za účinnosti předchozí právní úpravy dokončí dle daňového řádu, daňová kontrola byla dokončena již dle této právní úpravy. Na základě výsledků kontroly správce daně stěžovatelce dodatečným platebním výměrem ze dne 20. 6. 2011 doměřil za posuzované období u konkrétních plnění poskytovaných městu Mikulov daň z přidané hodnoty, a to ve výši rozdílu mezi základní a stěžovatelkou původně uplatňovanou sníženou sazbou. Zároveň s tím jí uložil povinnost uhradit penále.

[13] Postup správce daně na základě citované právní úpravy nelze hodnotit jako nezákonný. Správce daně při daňové kontrole zjistil, že stěžovatelka u určitých plnění nesprávně uplatňovala daň ve snížené sazbě, ačkoliv jí fakturovaná plnění podléhala základní sazbě daně. Oba aplikovatelné procesní předpisy možnost dodatečného vyměření daně dovolují, a to ve výši zjištěného rozdílu oproti dříve vyměřené dani. Daňový řád využití této možnosti z moci úřední váže na podmínku, že k doměření dojde na základě výsledků daňové kontroly. Tato podmínka v posuzovaném případě byla splněna. Podmínkou dodatečného doměření daně tedy nebylo zrušení (dle stěžovatelky „odklizení“) pravomocného rozhodnutí o vyměření daně na základě daňového přiznání stěžovatelky. Zákonu odpovídající postup správce daně krajský soud správně aproboval.

IV.2 Otázka výše sazby daně u plnění poskytnutých stěžovatelkou

[14] Stěžovatelka dále namítla, že plnění – služby stěžovatelku poskytnuté a fakturované podléhají snížené sazbě DPH, neboť fakticky šlo o služby spočívající v oprávnění vstupu na kulturní akce. Ani tuto námitku však Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem neshledal jako důvodnou.

[15] Dle § 47 odst. 4 zákona o DPH se u služeb uvedených v příloze č. 2 uplatňuje snížená sazba daně. V této příloze je stanoveno, že snížené sazby daně podléhají mj. i „*vstupné na koncerty, filmová a divadelní představení, obňostroje, výstavy, vyhlídkové věže, do zábavných parků, cirkusů, muzeí, zoologických a botanických zahrad, historických objektů a na podobné kulturní události*“ (SKP 92). Dále se v této příloze stanoví, že pro uplatnění snížené sazby daně se používá Standardní klasifikace produkce (SKP) platná k 1. 1. 2003.

[16] Ustanovení § 47 odst. 4 zákona o DPH transponuje čl. 98 odst. 2 směrnice 2006/112. Tento článek stanoví, že snížené sazby daně mohou být uplatňovány pouze u těch kategorií poskytnutých služeb, které jsou uvedeny v příloze III. směrnice 2006/112. Z bodu 7 této přílohy vyplývá, že předmětem snížené sazby daně může být oprávnění ke vstupu na představení, do divadel, na trhy a veletrhy, do zábavních parků, na koncerty, do muzeí, do zoologických zahrad, do kin, na výstavy a na podobné kulturní události nebo do podobných kulturních zařízení.

[17] Mezi stranami bylo nesporné, že mezi stěžovatelkou jako dodavatelem a městem Mikulov jako objednatelem byla dne 1. 1. 2009 uzavřena smlouva o zajišťování kulturních akcí. Předmětem smlouvy (jak uvedl již krajský soud) byl závazek dodavatele zajistit pro odběratele

pokračování

programově, organizačně a finančně kulturní a společenské akce a vykonávat další veškeré potřebné činnosti s tímto související podle jeho požadavků. Stěžovatelka se dále zavázala zajistit sama nebo prostřednictvím sjednaných subdodavatelů komplexní produkčně programové zabezpečení kulturních a společenských akcí pro město Mikulov. Dále bylo mezi stranami ujednáno, že město Mikulov se zavazuje stěžovatelce zaplatit za její činnost dohodnutou cenu. Účastníci řízení rovněž nezpochybnují, že stěžovatelka předala městu Mikulov vstupenky na zabezpečené akce a nevykonávala přímý prodej vstupenek návštěvníkům akcí.

[18] Za stěžejní pro posouzení věci považuje Nejvyšší správní soud to, že obsahem poskytovaných služeb bylo komplexní zajištění akcí programově, organizačně i finančně. Po skončení vždy celé akce bylo provedeno vyúčtování (nákladů) městu Mikulov. Přílohou faktur byl soubor různých služeb (např. marketing, reklama, ostraha, různé přípravy, opravy apod.), u kterých stěžovatelka uplatňovala základní nebo sníženou sazbu DPH.

[19] Sporná zdanitelná plnění (fakturovaná daňovými doklady č. 290100290 a č. č. 290100308) proto nejsou službou spočívající v poskytnutí práva objednateli – městu Mikulov ke vstupu na kulturní akce („Hip hop night“ a „Koncerty na neděli“), ani přímým prodejem vstupenek na tyto kulturní akce, ani pouhým obstaráním vstupenek na tyto akce; ostatně město Mikulov bylo pořadatelem těchto kulturních akcí. Předmětem služeb, poskytovaných stěžovatelkou za úplatu městu Mikulov, bylo celkové organizační zabezpečení akcí na základě uvedené smlouvy. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že součástí objednané služby, tj. organizačního zabezpečení akcí, bylo i zajištění tisku vstupenek a jejich následné předání městu Mikulov k distribuci.

IV.3 Námitky nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neúplného dokazování, nevyvrácení věrohodnosti účetnictví stěžovatelky, porušení zásady legitimního očekávání a nezohlednění „přefakturace“

[20] Obdobně jako krajský soud, i Nejvyšší správní soud uvádí, že správní orgány nepochybily, pokud neprovedly stěžovatelkou navrhovaný důkaz výsledkem svědkyně, která měla prokázat faktické předání vstupenek městu Mikulov. Tato skutečnost jednak nebyla sporná a zejména sama o sobě není pro posouzení právní otázky, jaká sazba daně se na službu sjednanou mezi stěžovatelkou a městem Mikulov vztahuje, určující. Obdobně k námitce o nepřihlídnutí k protokolům o předání vstupenek městu Mikulov je třeba uvést, že předání listinných vstupenek nebylo v dané věci sporné. Rovněž Nejvyšší správní soud má tak za to, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a nedošlo k opomenutí (relevantních) důkazů ve smyslu judikatury Ústavního soudu.

[21] Nejvyšší správní soud má dále za to, že již krajský soud se dostatečně vypořádal s obecnou námitkou stěžovatelky, dle které správce daně neprokázal nevěrohodnost účetních dokladů stěžovatelky. S ohledem na obsah správního spisu krajský soud správně, a to v tomto odpovídající obecné rovině, konstatoval, že jde o námitku nedůvodnou, přičemž v naraci napadeného rozsudku (konkrétně) popsal postup správce daně a obsah výzev správce daně adresovaných stěžovatelce.

[22] Pokud jde o námitku porušení legitimního očekávání stěžovatelky, resp. námitku o nepředvídatelné změně správní praxe, Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka tuto námitku v žalobě ze dne 26. 11. 2012 neuplatnila. Za uplatnění této (žalobní) námitky nelze považovat vyjádření stěžovatelky (srov. účastnickou výpověď pana Smečky – jednatele stěžovatelky) uvedené na vysvětlenou při jednání před krajským soudem

dne 10. 10. 2014 (viz čl. 87a soudního spisu), že rozhodnutí správce daně o odvolání stěžovatelky v jiné její věci „*svým způsobem vytvořilo určitou normu*“ (pozn. o oprávněnosti snížené sazby DPH). Argumentace ohledně změny praxe správce daně a tím i zasažení do práv stěžovatelky v žalobě chybí. Stěžovatelka tedy námitku porušení legitimního očekávání před krajským soudem neuplatnila, ač tak učinit mohla. Tato kasační námitka není ani rozhojněním včas uplatněné žalobní námitky týkající se neoprávněného dvojího zdanění, resp. nemožnosti doměřit daň. Jedná se o zcela samostatné námitky (o jiné podstatě), které spolu žádným způsobem nesouvisí. Namítá-li stěžovatelka porušení legitimního očekávání až v kasační stížnosti, je taková námitka ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná. Závěrem lze dodat, že nelze přisvědčit ani tvrzení stěžovatelky, že otázce případného (možného) porušení legitimního očekávání stěžovatelky se měl krajský soud věnovat *ex officio*.

[23] Nepřijatelnou je rovněž kasační námitka stěžovatelky, podle níž převážná část plnění fakturovaného městu Mikulov spočívala v tzv. “přefakturaci” služeb odebraných od příslušných subdodavatelů s tím, že tito uplatnili sníženou sazbu DPH. Tato námitka nebyla vznesena v řízení před krajským soudem, protože se jejím posouzením Nejvyšší správní soud nemohl zabývat (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

V. Závěr a náklady řízení

[24] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[25] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť bez prodlení po podání (a řádném doplnění) tohoto návrhu rozhodl ve věci samé. Jelikož stěžovatelka za návrh dosud nezaplatila soudní poplatek ve výši 1 000 Kč, nerozhodoval Nejvyšší správní soud o jeho vrácení stěžovatelce.

[26] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[27] Žalovaný požadoval paušální náhradu nákladů ve výši 300 Kč v souvislosti s jedním úkonem právní služby, spočívajícím v písemném vyjádření ke kasační stížnosti podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Žalovaný dovedl, že má nárok na paušální náhradu nákladů na základě § 36 odst. 1 s. ř. s. a nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13.

[28] K návrhu žalovaného Nejvyšší správní soud konstatuje, že rovnost účastníků řízení podle § 36 odst. 1 s. ř. s. není nikterak narušena, pokud žalovanému správnímu orgánu není v soudním řízení správním, ve kterém měl plný úspěch, přiznána paušální náhrada nákladů řízení. Ve smyslu § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu náleží náhrada hotových výdajů účelně vynaložených v souvislosti s poskytnutím právní služby advokátovi, přičemž nedohodl-li se advokát s klientem na jiné paušální částce, činí tato částka 300 Kč za jeden úkon právní služby. Podle výroku II. nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, „[z]ásadu rovnosti účastníků řízení ve smyslu článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod naplňuje přiznání paušální náhrady coby náhrady hotových výdajů podle jejich demonstrativního výčtu v § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není, a to v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem byla přiznána taková náhrada podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu.“ Z citovaného nálezu Ústavního soudu tedy *a contrario* vyplývá,

pokračování

že paušální náhradu nákladů nelze přiznat účastníku řízení, pokud by mu paušální náhrada nákladů nepříslušela ani při zastoupení advokátem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, čj. 4 As 220/2014-20).

[29] Taková situace nastala i v nyní posuzované věci. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, čj. 6 As 40/2006-87, publ. pod č. 1260/2007 Sb. NSS, „(...) v případě, že v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém řízení nechá zastoupit. (...) Stejně tak Vrchní soud v Praze konstatoval, že povinnost správního úřadu jím vydané rozhodnutí hájit na soudě proti správní žalobě představuje samozřejmou součást povinností plynoucí z běžné správní agendy. Nelze proto spravedlivě žádat na žalobci, aby hradil náklady, vzniklé tím, že správní úřad udělil k zastupování plnou moc advokátovi (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, č. j. 6 A 90/96 - 23).“ Uvedené judikатурní závěry jsou v plném souladu i s ustálenou náleзовou judikaturou Ústavního soudu (srov. např. nález ze dne 6. 6. 2013, sp. zn. I. ÚS 4229/12, a nálezy v něm citované – SbNU 69, č. 102, str. 691). Neměl-li by žalovaný v projednávané věci právo na přiznání náhrady nákladů řízení spočívající v odměně advokáta (zvolil-li by si jej za zástupce), nelze mu přiznat ani paušální náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2015

Zdeněk Kühn
předseda senátu